

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Split, Gundulićeva 27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu po sucu tog suda Krešimiru Meiću, kao sucu pojedincu,, u pravnoj stvari tužitelja Milana Pavića iz Srijana, Srijane 172, OIB: 99829519986, zastupanom po punomoćnici Martini Radić Šunjić, odvjetnici iz Splita, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d. d. iz Zagreba, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupane po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Mađarić i Lui d. o. o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 26. kolovoza 2026., u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Marka Perića, odvjetničkog vježbenika kod Martine Radić Šunjić, te punomoćnika tuženika Tadijane Čulav, odvjetnice u odvjetničkom društvu MAĐARIĆ&LUI, na ročištu za objavu presude, 28. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim i bez pravnog učinka dijelovi odredaba čl.1. i čl.7. kojima je ugovorena glavica i plaćanje anuiteta vezano uz švicarski franak (valutna klauzula), a koje odredbe su sadržane u Ugovoru o kreditu broj 418-50-4147009 od 29.05.2007.g koji je solemniziran pred javnim bilježnikom Jagodom Makelja - Šuljić u Splitu dana 30.05.2007.g. pod brojem OV-7620/07.

II. Dužan je tuženik u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe na ime razlike uvećanja anuiteta uslijed primjene nepoštene i ništetne valutne klauzule u švicarskom franku isplatiti tužitelju ukupan iznos od **2.130,53 EUR-a** i to sa kamatom na pojedine mjesečne iznose od:

- 0,02 EUR koja teče od 23.7.2007.
- 0,56 EUR koja teče od 23.7.2007.
- 0,02 EUR koja teče od 30.10.2007.
- 1,33 EUR koja teče od 26.12.2007.
- 2,34 EUR koja teče od 23.1.2008.
- 4,07 EUR koja teče od 29.2.2008.
- 1,47 EUR koja teče od 26.3.2008.
- 0,46 EUR koja teče od 19.4.2008.
- 1,78 EUR koja teče od 23.5.2008.
- 1,09 EUR koja teče od 25.8.2008.
- 9,77 EUR koja teče od 22.9.2008.
- 3,95 EUR koja teče od 27.10.2008.
- 11,35 EUR koja teče od 24.11.2008.
- 12,49 EUR koja teče od 24.12.2008.

- 13,00 EUR koja teče od 23.1.2009.
- 11,70 EUR koja teče od 24.2.2009.
- 11,97 EUR koja teče od 24.3.2009.
- 9,79 EUR koja teče od 23.4.2009.
- 8,18 EUR koja teče od 28.5.2009.
- 8,61 EUR koja teče od 29.6.2009.
- 9,45 EUR koja teče od 27.7.2009.
- 9,38 EUR koja teče od 27.8.2009.
- 8,52 EUR koja teče od 28.9.2009.
- 10,13 EUR koja teče od 22.10.2009.
- 11,42 EUR koja teče od 26.11.2009.
- 13,26 EUR koja teče od 28.12.2009.
- 12,84 EUR koja teče od 28.1.2010.
- 15,33 EUR koja teče od 25.2.2010.
- 14,86 EUR koja teče od 26.3.2010.
- 15,78 EUR koja teče od 26.4.2010.
- 23,75 EUR koja teče od 28.5.2010.
- 22,11 EUR koja teče od 23.6.2010.
- 27,13 EUR koja teče od 27.7.2010.
- 25,39 EUR koja teče od 30.8.2010.
- 22,61 EUR koja teče od 30.9.2010.
- 28,49 EUR koja teče od 28.10.2010.
- 35,97 EUR koja teče od 29.11.2010.
- 30,67 EUR koja teče od 30.12.2010.
- 32,53 EUR koja teče od 28.2.2011.
- 30,17 EUR koja teče od 31.3.2011.
- 30,59 EUR koja teče od 29.4.2011.
- 40,62 EUR koja teče od 31.5.2011.
- 41,60 EUR koja teče od 30.6.2011.
- 49,79 EUR koja teče od 22.8.2011.
- 45,51 EUR koja teče od 22.9.2011.
- 40,81 EUR koja teče od 22.9.2011.
- 39,90 EUR koja teče od 24.10.2011.
- 39,54 EUR koja teče od 12.12.2011.
- 41,76 EUR koja teče od 16.1.2012.
- 43,69 EUR koja teče od 13.2.2012.
- 43,95 EUR koja teče od 12.3.2012.
- 42,61 EUR koja teče od 6.4.2012.
- 43,51 EUR koja teče od 11.5.2012.
- 44,13 EUR koja teče od 15.6.2012.
- 43,09 EUR koja teče od 16.7.2012.
- 43,36 EUR koja teče od 11.8.2012.
- 42,59 EUR koja teče od 10.9.2012.
- 40,90 EUR koja teče od 11.10.2012.
- 42,70 EUR koja teče od 12.12.2012.
- 43,56 EUR koja teče od 10.1.2013.
- 42,95 EUR koja teče od 11.2.2013.
- 39,57 EUR koja teče od 22.3.2013.
- 42,44 EUR koja teče od 22.3.2013.
- 647,62 EUR koja teče od 22.3.2013.

do isplate, sa zakonskom kamatom na navedene iznose do 31.07.2015. po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, te od 01.01.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% poena.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu više zatraženog iznosa od 51,52€, na ime razlike uvećanja anuiteta uslijed primjene nepoštene i nišetne valutne klauzule u švicarskom franku.

IV. Dužan je tuženik u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužitelju parnični trošak u iznosu od 2.785,00€ sa kamatom koja se na navedeni iznos obračunava od 28. rujna 2026. godine do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% poena.

Obrazloženje

1.1. U tužbi, zaprimljenoj 7. lipanja 2023., navodi se da su stranke sklopile Ugovor o kreditu broj 418-50-4147009 od 29.05.2007.g. Temeljem tog ugovora da je tuženik odobrio kredit u iznosu od 11.812,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita, te da predmetni kredit nije KONVERTIRAN. Predmetnim ugovorom o kreditu da su povrijeđena prava tužitelja kao potrošača, jer je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe i to prvenstveno odredbu koja se odnosi na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica – švicarski franak (dalje: CHF).

1.2. Nadalje, tužitelj navodi da cjelokupno ponašanje tuženika prilikom potpisivanja predmetnog ugovora i trajanja ugovornog odnosa predstavlja nepoštenu poslovnu praksu. Naime, odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojim se glavnica kredita veže za valutu CHF prosječnom potrošaču je nerazumljiva, te nepoštena, pa prema tome nišetna, jer je banka prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustila informirati korisnika kredita kao potrošača o važnim činjenicama koje se odnose na opći rizik vezan uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EUR (jer se tečajna politika Hrvatske narodne banke temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja HRK prema EUR, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na HRK nije pod kontrolom HNB-a), o tome da je rast tečaja CHF u kontekstu skorog uvođenja eurozone gotovo potpuno izvjestan, te o povećanom riziku koji donosi ugovaranje valutne klauzule. Tužitelju da kao prosječnom potrošaču nije bio poznat rizik tečaja CHF, a on očito nije bio jednak kao svaki opći valutni rizik, već je bio veći iz razloga što je ugovoreno da se i ugovorna (promjenjiva) kamata naplaćuje u HRK prema tečaju CHF, stoga je nerazumljivost

ugovornih odredbi kojima se glavnica veže za CHF uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja, jer je tuženik za taj rizik znao, ali ga je prešutio dok je ponudom najnižih kamata za kredite upravo u CHF tuženik privlačio potrošače na sklapanje ugovora o kreditu upravo u CHF.

1.3. Nadalje, da na neravnotežu u pravima i obvezama koja postoji ugovaranjem valutne klauzule na predmetni kredit, upućuje činjenica da je neizvjestan iznos glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci, kao i cijena kredita budući da se kamata plaća u istoj valuti, a što su sve bitni elementi ugovora. Prilikom ugovaranja predmetnog pravnog posla da je banka sporni kreditni proizvod sa valutnom klauzulom CHF prikazala kao povoljniji, te da je tužitelj postupajući sa povjerenjem prema kreditnoj instituciji prihvatio tako prezentirane činjenice kao točne. Primjena valutne klauzule u CHF u trenutku u kojem nije bilo značajnijeg pada platežne moći kune je nepoštena i nedopuštena, jer je tuženiku omogućila stjecanje ne pripadajuće dobiti korištenjem aprecijacije CHF u odnosu na EUR, dakle protivno svrsi zbog koje je valutna klauzula ZOO predviđena.

1.4. Slijedom navedenog, da je tužitelj bio obavezan vratiti pozajmljeni iznos uvećan za ugovorene kamate, a zbog nezakonite primjene valutne klauzule, tuženik da je na štetu tužitelja stekao nezakonitu korist u vidu ekstra profita. U odnosu na naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita (ulazna naknada), tužitelj ističe kako nije sporno da je ista ugovorena u određenom postotku od ukupnog iznosa kredita, ali to ne znači ujedno da se radi o poštenoj ugovornoj odredbi o kojoj su stranke pojedinačno pregovarale. Nadalje, da naknada zbog prijevremene otplate kredita (izlazna naknada) predmetnim ugovorom uopće nije određena, već je isključivo ovisila o aktima tuženika, odnosno dužnu činidbu je mogao izračunati samo tuženik.

1.5. Tužitelj ističe da je tuženik svoje kreditne proizvode prikazao kao gotove, unaprijed pripremljene proizvode po formuliranom standardnom obrascu i nije ostavio mogućnost tuženiku da se pregovara o pojedinačnim ugovornim odredbama. To da je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik, dakle, da je iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te da je ugovorio naplatu prilikom isplate kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, kao i naplatu prilikom prijevremene otplate kredita sukladno svojim aktima, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik da u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje navedenih naknada i zašto visina ulazne naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, da govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik da je morao određeno popisati što čine troškove obrade kredita, kao i troškovi prijevremene otplate kredita, a ne samo isto naplatiti u postotnom iznosu, odnosno sukladno svojim aktima, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj.

1.6. Slijedom navedenog, tužitelj navodi da kao potrošač nedvojbeno nije imao utjecaja na sadržaj predmetnih odredbi, već ih je tuženik sam odredio, bez da se o tome pojedinačno pregovaralo, što rezultira time da su te ugovorne odredbe suprotne načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača.

1.7. Tužitelj ističe da je bila dužnost tuženika prema Zakonu o zaštiti potrošača (dalje: ZZP) da potrošaču u pisanom obliku da sve potrebne informacije koje se odnose na ukupan iznos kredita, kamatnu stopu, valutu, vrstu tečaja, naknade i sve druge podatke koji su potrebni da bi on donio informiranu odluku. Također da je obveza i da mu pruži odgovarajuća objašnjenja, a svi bitni podaci su trebali biti sadržani u ugovoru o kreditu. Odredbama ZZP-a da je bilo propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač da nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Dakle, tužitelj da u trenutku sklapanja predmetnog Ugovora, zbog propusta tuženika da postupi u skladu sa zakonskom obvezom, nije raspolagao svim informacijama koje su bile potrebne kako bi dobio informiranu odluku i na temelju kojih bi on mogao predvidjeti ekonomske posljedice istog pravnog posla, pa je tužitelj stavljen u neravnopravan u odnosu na tuženika, slijedom čega su ugovorene odredbe o valutnoj klauzuli, naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita (ulazna naknada), te naknadi za prijevremenu otplatu kredita (izlazna naknada), suprotna načelu savjesnosti i poštenja.

1.9. Nadalje, tužitelj napominje da je u odnosu nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli vođen sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača u kojem je pravomoćnom presudom Visokog Trgovačkog suda RH, posl.br.PŽ-6632/2017-10 od 14.lipnja 2018.g., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditu koristeći u njima nepoštene i nišetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu, tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama ZZP-a.

1.10. Slijedom navedenog, da je Vrhovni sud RH po podnesenim revizijama banaka donio odluku posl.br.Rev-2221/2018-11 od 03.rujna 2019., kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda RH, o tome da su banke koristile nepoštene i nišetne odredbe o valutnoj klauzuli. Ishod parnice radi zaštite kolektivnih interesa sukladno odredbama čl.502.c.ZPP-a i čl.118.ZZP-a omogućio da je potrošačima da u individualnim restitucijskim sudskim parnicama kakva je i ova, potražuju preplaćeno s osnove valutne klauzule kod koje je zbog povećanja tečaja CHF došlo do povećanja mjesečnih iznosa anuiteta, jer je plaćanje

bilo vezano za valutu CHF, te je propisan direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača na način da obvezuje sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača pozovu na utvrđenje iz pravomoćne presude iz postupka zaštite kolektivnih interesa.

1.11. Slijedom navedenog, tužitelj ističe da se može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor. (tako i Županijski sud u Zagrebu posl.br.GŽ-2828/2021 od 25.siječnja 2022.g., Županijski sud u Zagrebu posl.br.GŽ-2000/2021 od 06.srpnja 2021.g.). Vrhovni sud RH da je svojom odlukom posl.br.Rev-2245/17 od 20.ožujka 2018.g. zauzeo pravno shvaćanje o punoj restituciji potrošača koja odluka, između ostalog sadrži tri pravila o učincima ništetnosti iz presuda Europskog suda u predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15. Prvo pravilo o ex tunc učincima utvrđenja da je određena ugovorna odredba nepoštena ide u pravcu da ti učinci idu unatrag od trenutka sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena ugovorna odredba nikad nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, te sudsko utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da navedene odredbe nije bilo. Drugo pravilo je da proglašenjem ugovorne odredbe nepoštenom za potrošače nastaje subjektivno pravo na restituciju i treće pravilo jest da potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

1.12. Tužitelj ističe da je doktrina izravnog učinka prava Europske unije formirana je sudskom praksom Suda Europske unije počevši od presude u predmetu broj 26/62 Van Gend en Loos pa nadalje, te je unesena i u Ustav RH gdje je u čl.145.c.st.1. propisano da hrvatski sudovi štite subjektivna prava utemeljena na pravnoj stečevini Europske unije. Budući da su nišetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita (ulazna naknada), te naknadu za prijevremenu otplatu kredita (izlazna naknada), tužitelj ima pravo na povrat onoga što je tuženik primio s osnove nišetnih odredbi Ugovora sukladno čl.323.st.1.ZOO-a.

1.13. Slijedom navedenog, tužitelj navodi da je tuženik temeljem nišetnih ugovornih odredbi nepripadno stekao određene mjesečne iznose koje tužitelj potražuje temeljem čl.296. st.1. te čl.324. st.1. i 2. u svezi s čl.323.st.1.ZOO-a, te citira odredbe ZOO-a navevši da je oredbom čl.1115.ZOO-a propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, stoga da je tuženik kao nesavjesna ugovorna strana koja je koristila nepoštene ugovorne odredbe, sukladno odredbi čl.1115.ZOO-a, dužan vratiti zakonske kamate na preplaćene iznose i to od dana stjecanja svakog pojedinog pretplaćenog mjesečnog iznosa, sve do konačne isplate.

1.14. Zaključno, tužitelj u tužbi navodi kako bi u konkretnom slučaju mogao postaviti točno određeni tužbeni zahtjev, da mu je potreban podatak - kreditna dokumentacija vezana uz zakljućeni Ugovor o kreditu (prvi otplatni plan, svi otplatni planovi po promijenjenoj kamatnoj stopi, te evidenciju uplata po predmetnom kreditu – konto

kartica), a s kojim podacima-kreditnom dokumentacijom tuženik za razliku od tužitelja nedvojbeno raspolaže, slijedom čega da su ispunjeni uvjeti propisani čl.186.b.ZPP-a za postavljanjem tzv. stupnjevite tužbe.

2.1. U odgovoru na tužbu, zaprimljenom 4. studenoga 2024., navodi se da nije sporno da su tužiteljica i tuženik dana 29.05.2007.g. zaključili Ugovor o kreditu broj 418-50-4147009 (dalje u tekstu: Ugovor) kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos kredita kunske protuvrijednosti CHF 11.812,00 a da je ugovorena redovna kamata 5,95 % godišnja, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora.

2.2. Tuženik ističe da je Ugovor sklopljen sukladno članku 1021. Zakona o obveznim odnosima koji je *lex specialis* i regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita, a istim je propisano da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, dok je obveza korisnika kredita banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom.

2.3. U odnosu na navode tužitelja o ništetnosti i nepoštenosti ugovorene valutne klauzule, da tužitelj neutemeljeno ističe da je ugovorena valutna klauzula nepoštena i nedopuštena, a kao takva i ništetna i da ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika da tužitelja upozori na mogućnost snošenja rizika uslijed rasta tečaja sukladno ugovorenoj valutnoj klauzuli u valuti CHF. Zakonom o obveznim odnosima da je dopuštena odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute RH u odnosu prema stranoj valuti iz čega proizlazi da je tuženik postupao isključivo u skladu sa zakonom pa tužitelj neosnovano ističe da je tuženik ugovaranjem valutne klauzule CHF bio nepošten.

2.4. Nadalje, tuženik navodi da je o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, te da je tužitelj po vlastitom izboru, a nakon što je upoznat sa svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, odabrao valutnu klauzulu CHF. Takav odabir, između više predloženih ugovora, da predstavlja pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama budući da je tužitelj samostalno i neovisno mogao birati ugovorne odredbe (ovdje valutnu klauzulu).

2.5. Tuženik ističe da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije predvidiva niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF pa ni bilo koje druge strane valute. Suprotno tvrdnjama tužitelja, ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj da je također preuzeo valutni rizik, s obzirom da ugovaranje valutne klauzule utječe na financijski položaj korisnika kredita jer se kunska protuvrijednost novčanog tijeka (anuiteti, rate ili mjesečni obroci po kreditu) mijenja u ovisnosti o kretanju tečaja valute u kojoj je ugovorena valutna klauzula. Svaki korisnik bilo kojeg kredita u kojem je ugovorena valutna klauzula, neovisno o izboru valute, da preuzima rizik moguće promjene tečaja i svojim potpisom preuzima prava i obveze, odnosno odgovornost za ispunjenje obveze sukladno ugovornim odredbama.

2.6. Slijedom navedenog, da nisu osnovani navodi tužitelja da je tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja jer da bi se odredba o potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom kumulativno moraju biti ispunjeni sljedeći uvjeti (čl.81.

Zakona o zaštiti potrošača Narodne novine br. 96/03): a) da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i b) da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Obzirom da je tužitelj, nakon što je upozoren o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, u Zahtjevu za kreditu, vlastoručno odabrao valutnu klauzulu CHF i nakon što je pristao na promjenjivu kamatnu stopu, razvidno je da je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja.

2.7. Nadalje, tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na povrat dijela mjesečnih anuiteta na ime ništene valutne klauzule jer je sukladno čl. 226. Zakona o obveznim odnosima propisano da takve tražbine zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti. Tuženik se protivi pozivanju tužitelja na odredbe Zakona o obveznim odnosima o stečenom bez osnove jer da konkretno nisu ispunjene pretpostavke za primjenu instituta stečenog bez osnove. Takav institut da bi došao u obzir samo kada prijelaz imovine neke osobe u imovinu druge osobe ne bi imao osnove u nekom pravnom poslu, odluci sud, odnosno odluci neke druge nadležne vlasti ili zakonu. Tužitelj da nije dokazao da je došlo do prijelaza njezine imovine u imovinu tuženika niti da pravne osnove nema ili da je otpala. Nadalje, da sukladno Zakonu o obveznim odnosima o stjecanju bez osnove, da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje.

2.8. Nadalje, tuženik navodi da se tužitelj ne može pozivati ni na jedno utvrđenje iz odluka u "slučaju Franak" jer da se ne radi o odlukama koje djeluju erga omnes, već da iz tih odluka proizlazi da potrošači svoje navode o povredi njihovih prava imaju svaki zasebno dokazivati. Tužitelj da ne može smatrati da je osnov njegove tužbe dokazan samim postojanjem presuda drugih sudova o nepoštenosti i ništetnosti valutne klauzule, već da isto mora dokazati. Slijedom navedenog, tuženik navodi da tužitelj nije bio stranka u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe pa da se ne može pozivati na utvrđenja iz navedene presude.

2.9. Nadalje, u odnosu na navode tužitelja da su odredbe koje se odnose na jednokratnu ulaznu naknadu i naknadu za prijevremenu otplatu kredita ništete, tuženik navodi da je u čl. 3. Ugovora ugovoreno je naknada za obradu kredita: 3,30 % od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita". Odredba čl. 3. predmetnog ugovora da je jasna, lako uočljiva i razumljiva, te da pravnu osnovu za naplatu predmetne naknade predstavljaju upravo odredba čl. 3. Ugovora i opći akti tuženika, a tužitelju ne samo da je pojašnjena sporna odredba Ugovora, već je isti razumijevanje i prihvati potvrdio javnom bilježniku kao povjereniku suda prilikom solemnizacije Ugovora.

2.10. Nadalje, tuženik navodi da se protivi tvrdnjama tužitelja da je nišetna odredba čl. 9. Ugovora jer je tuženik kao kreditor i vjerovnik svoje pravo na obračun jednokratne naknade za prijevremenu otplatu kredita crpio iz Pravilnika o naknadama za potrošačke kredite, a tužitelj je potpisom Ugovora pristao na sve odredbe i uvjete Ugovora. Tuženik ističe kako nikada nije zaprimio prigovor tužitelja u pogledu ugovorenih odnosno naplaćenih naknada, te da tužitelj neutemeljeno ističe da je ugovorena odredba nepoštena i nedopuštena, a kao takva i nišetna i da ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika. Prije zaključenja ugovora, tuženik da je objasnio

svaku odredbu ugovora tužitelju, a obzirom tužitelj nije prigovarao odredbama, stranke su zaključile ugovor.

2.11. Tuženik nadalje ističe prigovor zastare, te navodi da sukladno čl. 225. Zakona o obveznim odnosima tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, a obzirom da je tužitelj podnio tužbu 07.06.2024.g., da je razvidno da je tražbina zastarjela.

2.12. Slijedom navedenog, tuženik navodi da je nesporno da je tužitelj slobodnom voljom sklopio Ugovor, te da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora te da se tužitelj svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima, te da nisu osnovani navodi tužitelja da je tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja jer da bi se odredba o potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom kumulativno moraju biti ispunjeni uvjeti (čl.81. Zakona o zaštiti potrošača Narodne novine br. 96/03): a) da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i b) da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a obzirom da je tužitelj, nakon što mu je objašnjena svaka odredba Ugovora o kreditu, isti potpisao da je razvidno da je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja.

3. U predmetnoj pravnoj stvari donesena je prvostupanjska presuda pod poslovnim brojem P-2700/2023-22 od 20. veljače 2026. godine, kojoj je u cijelosti usvojen tužbeni zahtjev tužitelja, a na koju presudu su žalbu podnijeli i tužitelj u dijelu koji se tiče dosuđenih parničnih troškova, te tuženik u odnosu na sve tri točke izreke iz svih žalbenih razloga), a koja presuda je u cijelosti ukinuta presudom Županijskog suda u Rijeci, pod poslovnim brojem GŽ-547/2026-3 od 13. svibnja 2026. godine (dalje u tekstu: Presuda ŽSRI), u kojoj je u bitnome dana uputa ovom sudu da u skladu s odredbom članka 186. stavak 1. ZPP-a, u vezi s odredbom članka 109. stavak 1. ZPP-a, naložiti tužitelju da u određenom roku ispravi i dopuni dio tužbenog zahtjeva na način da točno precizira kod točke I. tužbenog zahtjeva, da li se radi o ugovoru o kreditu koji je dana 29. svibnja 2007. godine pod brojem 41850-4147009 zaključen upravo između parničnih stranaka, koje to točno odredbe Ugovora i u kojem točno dijelu traži da budu utvrđene ništetnim i bez pravnog učinka, a sve kako bi tužbeni zahtjev bio razumljiv i kao takav podoban za raspravljanje, a nakon što tužitelj u navedenom dijelu uredi tužbu, da će sud na temelju provedenih dokaza odlučiti o cjelokupnom tužbenom zahtjevu, dakle i o onom dijelu zahtjeva u odnosu na kojeg je tužitelj djelomično povukao tužbu, a kojem povlačenju se tuženik usprotivio, kao i o zahtjevima tužitelja i tuženika za naknadu troškova predmetnog parničnog postupka.

4. Rješenjem ovog suda pod poslovnim brojem P-2100/2026-3 (ranije P-2700/2023) od 28. svibnja 2026., sud je pozvao tužitelja da dopuni tužbeni zahtjev na način da isti bude jasan, određen i razumljiv, odnosno podoban za raspravljanje, a kojem traženju je tužitelj udovoljio dostavivši podnesak od 23. lipnja 2026., u kojem je precizirao za koje odredbe Ugovora traži da budu utvrđene ništetnima, a sve kako je navedeno u točki I. izreke ove presude.

5. Dakle, tijekom trajanja ovog postupka, podnesima od 18. kolovoza 2025. godine i 23. lipnja 2026., nakon izvedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem,

tužitelj je uredio točku II. svog tužbenog zahtjev tako da ista glasi kao u izreci ove presude.

6. U svom podnesku od 27. kolovoza 2025. godine, tuženik navodi da da ukupan iznos koji je tužitelj manje platio posljedično na pad tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita u iznosu od ukupno 3,00 EUR. Tuženik navodi da tužitelj nije ni dokazao da je platio ikakvu naknadu, ulaznu ili izlaznu, niti da je financijski vještak to utvrdio. Navodi da se protivi povlačenju tužbe u dijelu zahtjeva, iz podneska tužitelja od 18.kolovoza 2025.godine, a u kojem dijelu je i Presudom ŽSRI ovom sudu dana uputa da takva procesna dispozicija tužitelja predstavlja djelomično povlačenje tužbe u smislu odredbe članka 193. stavak 1. ZPP-a, a ne uređenje i/ili preciziranje tužbenog zahtjeva, pa je imajući u vidu činjenicu da se tuženik u svojem podnesku od 27. kolovoza 2025. godine (list 75 i 76 spisa) usprotivio takvom djelomičnom povlačenju tužbe, u smislu odredbe članka 193 stavka 2. ZPP-a, sud je u točki III. Izreke ovog rješenja, meritorno odlučio i o onom dijelu tužbenog zahtjeva u odnosu na kojeg tuženik u skladu s navedenim nije pristao na djelomično povlačenje tužbe, na način da je za dio povučenog tužbenog zahtjeva u iznosu od 51,52€, tužitelja odbio.

7. U tijeku postupka izveden je dokaz pregledom Ugovora o kreditu broj 418-50-4147009 od 29. svibnja 2005. godine sa svom pripadajućom dokumentacijom, izveden je dokaz vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za knjigovodstvo i financije dipl.oec. Ines Lozić, te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja u svojstvu parnične stranke.

8. Stranke su popisale parnični trošak.

9. Zahtjev tužitelja je u cijelosti osnovan.

10. Predmet ovog postupka je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim odredbi Ugovora u pogledu ugovorene valutne klauzule u CHF te isplatu više plaćenog iznosa temeljem ništetnih dijelova predmetnog Ugovora zaključenog između stranaka dana 29. svibnja 2007. godine, a koje se odnose na nezakonito ugovaranje valutne klauzule u valuti CHF, te među strankama nije sporno da ovaj ugovor nije konvertiran.

11. Među strankama nije bilo sporno da je između tuženika, kao kreditora, i tužitelja, kao korisnika kredita, dana 29. svibnja 2007.godine sklopljen Ugovor s valutnom klauzulom na iznos od 11.812,00 CHF sa rokom otplate od 7 godina, te da se radilo o namjenskom kreditu za kupnju vozila od određene auto kuće. Ugovorena je otplata u mjesečnim anuitetima prema otplatnom planu, mjesečni anuiteti plaćaju se uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti, po srednjem tečaju za valutu ugovora prema tečajnoj listi kreditora na dan plaćanja. Nije sporno da je tužitelj u cijelosti otplatio kredit.

12. Među strankama je sporno jesu li odredbe Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF ništetne, o čemu ovisi osnovanost tužiteljevog zahtjeva za isplatu preplaćenih iznosa temeljem te ništetne odredbe, te je tuženik u cijelosti osporio visinu tužbenog zahtjeva.

13. Iz iskaza tužitelja Milana Pavića proizlazi da je imao potrebu kupnje motocikla i to isključivo za osobne potrebe, u auto kući Pribudić – Borčić, da je pronašao motocikl koji je htio kupiti – Yamaha 660, a da mu je trebao kredit da može kupiti ovaj motocikl, te da ga je upravo autokuća poslala u banku – tuženika, jer da su sa njima surađivali, a da tužitelj nije bio klijent te banke (tuženika), te da je u vrijeme zaključenja Ugovora bio u radnom odnosu u društvu Lavčević Split, te da mu je banka – tuženik, ponudila samo kredit vezan za valutu CHF i da su naveli da je to povoljan kredit te je navedeni kredit mogao ili podići ili ne i na taj način odustati od kupnje motocikla. Nadalje, tužitelj je u svom iskazu naveo da u to vrijeme nije bilo razloga sumnjati u ovu valutu, da je kredit podigao i da je početna rata bila cca 700,00 kn mjesečno, to da je mogao plaćati, ali kako je rata stalno rasla rata i to baš odlukom same banke, pa je tako narasla do maksimalnih 1.500,00 kn, a on je otišao u invalidsku mirovinu koja je bila 1.800,00 kn mjesečno, da je bio prisiljen podići drugi kredit i otplatiti odnosno zatvoriti ovaj jer da nije mogao plaćati toliku ratu a da je drugi kredit, vezan za valutu EUR podigao u tada postojećoj Dalmatinskoj banci, a kredit od tuženika da je prijevremeno otplatio nekih godinu dana prije nego što je isti trebao isteći.

14. Iskaz tužitelja je prema mišljenju ovog suda logičan, životan i uvjerljiv i u skladu je sa ostalim izvedenim dokazima.

15.1. Tužitelj se pozvao na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. (primjenu iste i u ovom slučaju) kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. g. do 31. prosinca 2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.

15.2. U navedenom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. g., a Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g. odbio je revizije tuženika od 1) do 7) kao neosnovane. Postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača- Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 26/1991., 34/1991., 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 84/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/25., dalje u tekstu: ZPP). Prema ovoj odredbi pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu. Visoki Trgovački sud RH je presudom PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine potvrdio navedenu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, kojom se utvrđuje da je tuženik u razdoblju od 1. rujna 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine povrijedio prava i interese potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora, nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za

donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, tuženici su postupali suprotno odredbama tada važećih Zakona o zaštiti potrošača.

15.3. Slijedom navedenog, Vrhovni sud je odlukom Rev-2221/18 od 3.rujna 2019.godine odbio kao neosnovanu reviziju tuženika koja je izjavljena protiv citirane odluke, dakle, radi se o nepoštenoj i ništetoj odredbi – ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica CHF a da se o tome nije pojedinačno pregovaralo.

16.1. Dakle, što se tiče odredbi članka 1. i 7. Ugovora, koji se odnose na ugovorne odredbe kojima je kao valuta uz koju je vezana glavnica ugovoren švicarski franak (CHF), po mišljenju ovog suda te odredbe Ugovora su ništete i nepoštene. Tužitelj se pravilno pozvao na stavove i utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. g. i odluke Trgovačkog suda u Zagrebu broj P 1401/12 od 4. srpnja 2013. g. jer se radi o nastavku postupka koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača-Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, i koji, kako je već navedeno, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502. c ZPP-a.

16.2. U navedenim je odlukama ocijenjeno da se i kod ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak tuženik nije pridržavao načela savjesnosti i poštenja, da se o ugovornim odredbama kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nije pojedinačno pregovaralo, da tuženik nije vodio računa o interesima korisnika kredita, pa tako i tužitelja kao potrošača i nije mu dao nužne i osnovne informacije o rizicima ugovaranja valutne klauzule u CHF, što je uzrokovalo znatnu neravnotežu među strankama na štetu korisnika kredita, odnosno tužitelja, da je tuženik, kao financijska ustanova, mogao i po redovnom tijeku stvari morao znati da je u budućem ugovornom razdoblju vraćanja kredita moguće očekivati bitne promjene u kretanju tečaja švicarskog franka, s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora i okolnosti, kako u gospodarstvu RH, tako i globalno, koji će izvjesno utjecati na tečaj CHF prema kuni u budućem razdoblju, da je tuženik takve informacije uskratio korisnicima kredita odnosno tužitelju pri pregovaranju i sklapanju Ugovora, radi čega je korisnik kredita odnosno tužitelj bio onemogućen procijeniti ukupne rizike i ekonomske posljedice koje će za njega proizaći sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima, vezano za visinu i obujam njegovih obveza i za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja Ugovora, da je priroda i specifičnosti valute švicarski franak poznata bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima.

17. Stoga su ništete odredbe članka 1. i 7. Ugovora vezane za valutu CHF, pa je radi navedenog valjalo iste utvrditi ništetnim i odlučiti kao u točki I. izreke ove presude. Za navesti je da je tužitelj kao ugovorna strana i korisnik kredita upravo osoba koja je ugovor zaključila i isti otplatila, isti je aktivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari, ima status potrošača i njemu pripada cjelokupan preplaćeni iznos.

18. Temeljem ništetnih odredbi članka 1. i 7. Ugovora, o valutnoj klauzuli u valuti švicarski franak, koje su nepoštene, a time i ništete i bez pravnog učinka, tužitelj je stekao pravo od tuženika zahtijevati isplatu novčanih iznosa koje je isplatio temeljem ništetnih odredbi kojima je kao valuta uz koju je vezana glavnica ugovoren švicarski franak (CHF).

19.1. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještakinji za knjigovodstvo i financije dipl.oec. Ines Lozić. Sudski vještak u svom nalazu navodi:

„Ugovor o kreditu je sklopljen dana 29.05.2007. godine, te je isplaćen dana 01.06.2007. godine. Ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja je iznosila 5,95% godišnje. Ugovorena je otplata u 84 jednaka mjesečna anuiteta. Dospijeće prvog anuiteta prema otplatnom planu bilo je 31.07.2007., u iznosu od 172,27 CHF što je na dan isplate kredita iznosilo 763,93 kn, a sljedećih anuiteta svakog zadnjeg dana u mjesecu. Tužitelj je dana 26.03.2013. godine prijevremeno otplatio kredit.“.

19.2. Vještak napominje da je ugovoreno plaćanje mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan dospelja (čl. 7. Ugovora), dok na otplatnom planu se navodi da je otplata po srednjem tečaju kreditora na dan plaćanja. Uvidom u Prijepis knjigovodstvene kartice po kreditu razvidno je da je kreditor anuitete obračunavao u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan dospelja, stoga je i vještak u svom obračunu koristio ugovoreni tečaj na dan dospelja.

19.3. Nadalje, vještak navodi da u razdoblju od početka otplate kredita do prijevremene otplate kredita, da je tečaj CHF oscilirao na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita. Posljedično na promjenu tečaja tužitelj je plaćao veći i manji iznos u odnosu na anuitet koji je vrijedio prilikom ugovaranja kredita. Vrijednosti koje su predstavljale iznos koji je prelazio inicijalnu visinu obveze iskazano u kunama na dan isplate kredita, predstavljaju potraživanje korisnika kredita i iskazane su s pozitivnim predznakom dok su vrijednosti anuiteta i/ili tečaja koji su bili niži od uvjeta koji su vrijedili prilikom sklapanja ugovora i isplate kredita iskazani s negativnim predznakom, a da je sveukupna preplata po kreditu zbroj više i manje plaćenih iznosa po osnovi promjene tečaja.

19.4. Nadalje, vještak navodi s obzirom da je u utuženom razdoblju službena valuta u RH bila kuna dok je na dan izrade vještačenja službena valuta euro, da će inicijalno, informativno, sve izračune izvršiti u valuti koja je bila izvještajna i obračunska te u kojoj su izvršena plaćanja u utuženom razdoblju, te da će iznose utvrđene u izvještajnoj valuti u utuženom razdoblju preračunati u službenu valutu RH na dan izrade vještačenja, primjenom odredbi čl. 7. i 14. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (NN 57/22, 88/22) kao i primjenom fiksnog tečaja konverzije kune u euro temeljem Odluke o objavi uvođenja eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (NN 85/2022) koji iznosi 7,53450 kuna za jedan euro.“.

19.5. Slijedom navedenog, sudski vještak Ines Lozić daje konačno mišljenje te navodi:

„Na temelju stanja u spisu i raspoložive dokumentacije vještak daje mišljenje na postavljani zadatak:

Pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate kredita do dana prijevremene otplate kredita nije mogao mijenjati tečaj:

1. Ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do dana prijevremene otplate kredita iznose 2.130,53 EUR,

2. Ukupan iznos koji je tužitelj manje platio posljedično na pad tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita ukupno iznosi 3,00 EUR.

Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroy više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita do dana prijevremene otplate kredita slijedom promjene tečaja na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita, iznosi 2.127,53 EUR.“

20. Sud je prihvatio vještvo sudskog vještaka dipl.oec. Ines Lozić kao stručno, logično i uvjerljivo, tužitelj je konačno u skladu sa tim vještvom i uredio svoj tužbeni zahtjev tako da isti glasi kao u točki II. izreke ove presude. Temeljem vještva sudskog vještaka, vezano za sve izvedene dokaze, valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev tužitelja prema izračunu razlike više obračunatih anuiteta radi ugovaranja valutne klauzule u CHF, dakle, tuženik je tužitelju dužan isplatiti iznos od zatraženih 2.130,53 EUR. Nikakve daljnje dokaze u ovom postupku nije trebalo izvoditi, činjenično stanje je prema stavu ovog suda u potpunosti utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

21. S obzirom da je nakon zaprimljenog vješta, tužitelj podneskom od 18. kolovoza 2025., povukao dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu preplaćenih iznosa, točnije da je prvotni tužbeni zahtjev koji je glasio na isplatu iznosa od 2.182,05€ povukao za iznos od 51,52€, te tužio na iznos od 2.130,53€, a da se navedenom tuženik podneskom od dana 27. kolovoza 2025 (list 75 i 76 spisa) usprotivio, pozivajući se na odredbu članka 193. stavka 1. ZPP-a, koja kaže da tužitelj može povući tužbu prez pristanka tuženika prije nego što se tuženik upusti u raspravljanje o glavnoj stvari, to je ovaj sud imajući u vidu citiranu odredbu, činjenicu da je tuženik povukao dio tužbenog zahtjeva za isplatu nakon što se tuženik upustio u raspravljanje u ovoj pravnoj stvari, te uputi iz Presude ŽSRI, za navedeni iznos od 51,52€ odbio tužitelja, te odlučio kao u točki III. Izreke ovog rješenja.

22.1. Prigovor zastare istaknut od strane tuženika nije osnovan, naime, prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske koje je donesenog 31. siječnja 2022.godine, određeno je da ako je ništetnost ugovornih odredaba ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

22.2. Navedeni zaključak se odnosi na pravne posljedice tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (kredit u CHF odnosno kredit u kunama s valutnom klauzulom u CHF) i stranke (tuženike) iz tog postupka. Dakle, sve tužbe na temelju kolektivne presude u ovakvom slučaju koje su podnesene do 14. lipnja 2023. godine, su pravovremeno podnesene, u ovom slučaju tužba je podnesena dana 7.lipnja 2023.

godine, prigovor zastare nije osnovan. Presudom Trgovačkog suda Zagrebu P-1401/2012, presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/17 od 14.6.2018. u dijelu valutne klauzule CHF, okončan je spor za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača s kreditima u kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

23. Na dosuđeni iznos glavnice tužitelj je zatražio isplatu zatezne kamate koja teče od plaćanja svakog anuiteta do isplate, koji je anuitet sadržavao i više isplaćeni iznos radi obračuna po tečaju CHF na dan dospijeca, što je sud u cijelosti prihvatio.

24. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a ("Narodne Novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.) kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, tužitelju i temeljem odredbe čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a pripadaju ovako zatražene kamate na svaki pojedini iznos preplate kroz utuženi period. Radi svega navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

25. Vezano za tzv. negativne razlike, za navesti je da je tuženik nije podnio prigovor radi prebijanja niti protutužbu odnosno postavio protutužbeni zahtjev, tako da o tom i ne treba odlučiti. Svakako, takvog zahtjeva niti prigovora tuženika u ovom slučaju nema, a za navesti je i to da sud odlučuje u granicama postavljenog zahtjeva tužitelja, a jasno je da se negativne i pozitivne razlike uzajamno isključuju, dakle, izračunate negativne razlike sa predmetnog osnova su za druge mjesece od ovih pozitivnih koje tužitelj potražuje. Za slučaj drugačijeg stava višeg suda, sudski vještak je po nalogu suda, radi potpunog utvrđenja činjeničnog stanja, izračunao i ove tzv. negativne razlike i to u ukupnom iznosu od 3,00 EUR. Dakle, tuženiku ne pripadaju negativne razlike u ovom iznosu i za taj iznos sud nije ovlašten (niti tuženik ima status potrošača, a smatra da je predmetna ugovorna odredba valjana), umanjiti dosuđeno tužitelju.

26. Radi svega navedenog odlučeno je kao u točki I., II. i III., izreke ove presude.

27.1. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te na odredbama Tarifnog broja 7., 8. i 9., Tarife o nagrada i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ br. 138/2023, dalje u tekstu: Tarifa)

27.2. Obistinjeni trošak tužitelju odnosi se na trošak:

- sastava tužbe od 7. lipnja 2023. godine (Tbr. 7/1 Tarife, 100 bodova),
- trošak sastava podneska po 100 bodova za podneske 30. rujna 2024., 18. kolovoza 2025. godine, 23. lipnja 2026. (Tbr. 8/1 Tarife, ukupno 300 bodova),
- zastupanja na ročištima po 100 bodova, održanim dana 10. travnja 2025. godine, 14. listopada 2025. godine i 26. kolovoza 2026. godine (Tbr. 9/1 Tarife, ukupno 300 bodova),
- sastav žalbe od 9. ožujka 2026. godine (Tbr. 10/1 Tarife, 125 bodova),
- pristup ročištima za objavu presude po 50 bodova na dane 20. veljače 2026. godine i 28. rujna 2026. godine (Tbr. 9/3 Tarife, ukupno 100 bodova),

što uz vrijednost boda od 2,00 EUR daje iznos od ukupno 1.850,00 EUR. Na ovaj iznos valjalo je dodati i 25% PDV-a u iznosu od 462,50 EUR i trošak vještačenja u iznosu od 472,50 EUR; tako da je konačno tuženik na ime naknade cjelokupnog parničnog troška obavezan isplatiti tužitelju iznos od 2.785,00 EUR sa zakonskim zateznim kamata od presuđenja do isplate.

27.3. S obzirom da je tužitelj u cijelosti uspio sa osnovom tužbenog zahtjeva (100%), a s visinom u postotku od 97,64% , te da je slijedom navedenog, u ovoj pravnoj stvari uspio s konačnim postotkom od 98,82%, to je ovaj sud pozivom na odredbu članka 154. stavka 5. ZPP-a, tužitelju dosudio parnične troškove iz točke 27.2. ovog obrazloženja, s obzirom da u pogledu visine tužbenog zahtjeva, tužitelj nije uspio samo u neznatnom dijelu svog zahtjeva (1,18%), a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi, stoga je odlučeno kao u točki IV. ovog rješenja.

27.4. Tužitelj ima status potrošača i plaćanja sudskih pristojbi oslobođen je temeljem odredbe čl.11. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23), pa sud nije obvezao tuženika da mu naknadi i trošak sudskih pristojbi, a tužitelj ovaj trošak nije niti zatražio.

U Splitu, 28. rujna 2026.

SUDAC

KREŠIMIR MEIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda u tri primjerka.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpisanka iste.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika
- u spis

Broj zapisa: **9-3088d-cb608**

Kontrolni broj: **02dc8-87483-f0ea6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.